

Vänsterpress om Grekland – slutet av juli 2015

I början av juli levererade grekerna ett kraftfullt NEJ till det åtstramningspaket som EU-trojkan ville påtvinga Grekland. Trots det kapitulerade kort därefter den sittande Syriza-regeringen för ett ännu hårdare EU-diktat. Att detta innebär att det grekiska folket tvingas att dra åt svångremmen ännu hårdare är uppenbart. Och att det innebär en stor kris för Syriza som härmed på ett flagrant sätt svek sina vallöften och i synnerhet folkomröstningens resultat.

Förutom artiklarna i denna samling, se följande artiklar på marxistarkivet (översatta från utländsk press), som behandlar olika aspekter av den aktuella Greklands krisen:

Tariq Ali: [Dagbok från Aten](#), Eric Toussaint: [Grekland - De första konsekvenserna av kapitulationen](#) och Mathieu Magnaudeix: [Tyskland \(vs Grekland\) - Reglerna går före allt](#)

Se även [Vänsterpress om Syriza-regeringens kapitulation i juli 2015](#) (som innehåller artiklar från mitten av juli).

MF 31/7 2015

Innehåll

Avanti	1
<i>Grekland: en förödmjukande kapitulation som inte kommer att fungera</i>	1
Internationalen	7
<i>Inget slut på det grekiska dramat</i>	7
<i>Den orealistiska "realismen"</i>	8
<i>"Det fanns ingen plan B" – Grekisk vänster i kamp mot trojkan</i>	11
Offensiv	13
<i>Därför kapitulerade Syriza</i>	13
Proletären	15
<i>Dåliga argument från EU-vänstern</i>	15

Avanti

Grekland: en förödmjukande kapitulation som inte kommer att fungera

Jorge Martin

Avanti 19/7 2015

Överenskommelsen som ålagts Grekland under morgontimmarna den 13:e juli efter ett EU-toppmöte som varade hela natten, kan bara beskrivas som en förödmjukande kapitulation. Grekland har i princip gett upp sin suveränitet till Trojkan, i utbyte mot ett nytt villkorat räddningspaket och några vaga löften om att skuldsanering (men inte skuldavskrivning) vid ett senare tillfälle kanske kommer att övervägas. Denna överenskommelse kommer inte att fungera. Den kommer att förstöra både Tsipras och Syriza politiskt, och ekonomiskt kommer den att kasta Grekland allt djupare ner i lågkonjunkturen. Den har också synliggjort djupa klyftor inom den Europeiska Unionen.

För sex månader sedan röstade det grekiska folket mot åtstramningspolitik i och med att Syriza valdes in i regeringen den 25 januari. För en vecka sedan avvisade de återigen beslutsamt åtstramningspolitiken med en 61,3-procentig "NEJ"-röst i folkomröstningen som anropats av premiärminister Tsipras den 5 juli. Nu har Trojkan ålagt Grekland en överenskommelse som är mycket värre än den som lades fram för omröstning vid folkomröstningen och som Tsipras har samtyckt till. Om det är någon slutsats som borde vara tydlig för alla från denna erfarenhet, så är det den att det inte är möjligt att bryta sig loss från åtstramningspolitik inom det krisdrabbade kapitalistiska Europas tvångströja.

Detaljerna i den överenskommelse som undertecknats är hårresande. De är mycket värre än det den grekiska regeringen föreslog förra torsdagen, den 9 juli, vilket i sig redan var ett förödmjukande steg tillbaka. Det dokumentet hade utarbetats i samarbete med franska tjänstemän och var en återspeglning av enorma trycket från vissa håll att garantera en överenskommelse som skulle förhindra att Grekland lämnade eurozonen.

I detta agerade Frankrike som ombud för IMF och amerikanska intressen, men också som en motvikt mot det kraftfulla tyska kapitalet inom EU. De senaste dagarna har EU:s verkliga natur synliggjorts som aldrig förr. Istället för ett "projekt" för att bygga ett starkt enat Europa har vi sett käbbel mellan medlemsländerna, där alla nationella intressen kommit upp till ytan.

Vi såg också hur de "resonabla och civiliserade" kapitalisternas masker föll av deras ansikten för att avslöja de monster som länge har försökt att gömma sig bakom dem. Detta var särskilt uppenbart i Wolfgang Schäubles fall, den tyske finansministern, som har visat beslutsamhet att pressa det grekiska folket och ett förakt för de av hans allierade som har försökt nå någon sorts kompromiss för att undvika Greklands utträde ur euron. Det är en indikation av vad vi kan komma att se i framtiden beträffande spänningar mellan de mäktigare medlemsländerna i EU, och bådar inte väl för EUs framtid som helhet, både för dess minskande roll globalt och dess inre sammanhållning.

Amerikanerna var särskilt rädda för den potentiella påverkan en oordnad konkurs i Grekland skulle kunna ha på en redan bräcklig världsekonomi. Medan världens uppmärksamhet var riktad på krisen i Europa började bubblan på den kinesiska aktiemarknaden att spricka. Världsekonomin situation är så ostadig att minsta stöt kan få den att falla över kanten och ner i en ny lågkonjunktur. Av denna anledning har USA utövat stor press för att en överenskommelse ska kunna nås. En sådan överenskommelse skulle behöva inkludera en betydlig skuldnedskrivning. Hursomhelst, som IMF erkände i en officiell rapport, är den grekiska skulden ohanterlig och kommer aldrig att återbetalas till fullo. En skuldavskrivning behövs.

Vad USA krävde var såklart att det tyska kapitalet skulle bära bördan av en sådan skuldminskning, eftersom Tyskland är det land som är mest exponerat mot den grekiska skulden. Det är lätt att vara klok med någon annans pengar. Detta var den verkliga anledningen till det franska förslaget som den grekiska regeringen tog till finansministrarna i eurogruppen.

Redan det förslaget ledde till att den grekiska regeringen förlorade sin majoritet i parlamentet, genom att 17 av Syrizas parlamentsledamöter på ett eller annat sätt har vägrat att rösta för det, och ytterligare 15 röstade för det under protester. Regeringen har en majoritet genom sina 162 parlamentsledamöter (149 från Syriza och 13 från Anel). Två av Syrizas medlemmar röstade öppet mot förslagen; ytterligare 8 avstod (inklusive energiministern och Panagiotis Lafazanis, ledaren av partiets Vänsterplattform, samt Stratoulis, den biträdande socialministern); ytterligare 7 var inte närvarande (bland dem uttryckte två personer sitt stöd för förslagen), och 15 av Vänsterplattformens medlemmar röstade för men utfärdade ett separat uttalande där de uttryckte sitt motstånd mot förslagen. Regeringen fick förlita sig på oppositionspartiernas (Pasok, ND, To Potami) för att kunna få omröstningen godkänd under morgontimmarna av lördagen den 11 juli. Detta är de facto en process av att skapa "nationell enhets"-koalition!

Omröstningen presenterades inte som en omröstning om förslagen i sig själva utan istället som en omröstning om att ge regeringen makten att förhandla med Europa på basis av de förslagen. Detta var ett sätt att utöva press på kritiska parlamentsledamöter från Vänsterplattformen genom argumentet att detta var en förtroendeomröstning gällande Tsipras. I verkligheten skulle Vänsterplattformen ha varit mycket mer orubbliga, samlat ha röstat mot förslagen och uppmanat till mobilisering mot dessa senaste förslag som direkt bröt mot mandatet i folkomröstningen.

När de senaste grekiska (franska) förslagen nådde Bryssel möttes dem med ett barskt avslag från Tysklands sida. Schäuble utfärdade en skriftlig värdering som var ett krav på ensidig kapitulation. Han krävde att fler nedskärningar och kontrareformer skulle genomföras omedelbart, lade skulden för ett möjligt sammanbrott i samtalen på Grekland, krävde att statliga tillgångar till ett värde av 50 miljarder euro skulle kontrolleras och privatiseras av en fond baserad i Luxemburg och, till sist, lyfte idén om att Grekland skulle ges en femårig time-out från eurozonen (läs "bör uteslutas").

Det tyska kapitalets position baserades på deras bedömning att en Grexit totalt sett skulle kosta mindre (politiskt och ekonomiskt) än ett nytt räddningspaket. De ekonomiska anledningarna är tydliga – istället för att kasta ner mer pengar ner i ett bottenlöst hål där väldigt lite återfås är det bättre att ta sina förluster och lämna, och kanske kasta lite pengar till Grekland i form av humanitärt bistånd.

De politiska anledningarna till detta har vi också förklarat tidigare: Grekland kan inte tillåtas att avvika från åtstramningspolitiken av fruktan att andra länder följer i deras fotspår. Om Syriza hade tillåtits att lämna nedskärnings- och åtstramningspolitiken skulle det ha uppmuntrat Podemos i Spanien och allvarligt försvagat regeringarna i Spanien, Portugal, Grekland, Frankrike, Irland och på andra håll som följer precis samma politik. Dessutom hade inte Merkel råd att verka mjuk gentemot Grekland, med ett växande euro-skeptiskt parti på högerkanten.

Till detta måste vi lägga den intensiva ilska som fransk inblandning framkallade i Tyskland. Hur vågar Hollande hjälpa grekerna ut ur Tysklands strupgrepp! Den tyska kapitalismen är den mäktigaste i EU och därför härskar den.

De tyska kraven, som uttrycks i Schäubles dokument, var så skandalösa och arroganta att de verkade vara speciellt designade för att provocera grekerna att gå ur. De fick hjälp av finländarna, vars regering hålls gisslan av en euroskeptisk extremhöger. Det var inte bara sortens språk i dokumentet, utan också sättet som Tsipras behandlades på toppmötet. Vissa borgerliga journalister har sagt att han blev "korsfäst", andra har pratat om "mental skendränkning" [en typ av tortyr, ö.a.].

Kapitulationsavtalets innehåll

Till sist, till mångas överraskning, nådde man ett avtal som i stort sett innehöll alla Tysklands krav.

Dokumentet, som Tsipras skrev under, är skandalöst, och river upp alla anspråk på att respektera nationell suveränitet och i omvandlar i grund och botten Grekland till Trojkans protektorat.

Grekland beordras att genomföra fyra åtgärder, inkluderande momshöjningen, fortsatta nedskärningar i pensionssystemet och "kvasi-automatiserade nedskärningar ifall avvikelser från det ambitiösa primära överskottsmålet sker". Allt detta måste ha lagstiftats inom 72 timmar, senast den femtonde juli. Sedan måste två andra åtgärder genomföras senast den 22:a juli.

Endast efter att dessa åtgärder har genomförts och "verifierats av Institutionerna och Eurogruppen", "skulle det vara möjligt" (lägg märke till det villkorliga tempuset) att ta ett beslut om att börja förhandla om ett samförståndsavtal.

Inte bara det, men för att kunna sluta ett nytt samförståndsavtal måste Grekland genomföra fler och djupare nedskärningar för att "ta med landets starkt försämrade ekonomi och offentliga finanser i beräkningarna". Dessa är: fortsatta nedskärningar i pensionerna, "mer ambitiösa produktmarknadsreformer" och en privatisering av elnätsbolaget (ADMIE).

Dessutom får den grekiska regeringen när de ser över kollektivavtal och kollektiva uppsägningar inte "återgå till tidigare politiska linjer som inte är kompatibla med målen att främja... tillväxt". Detta betyder att regeringen måste skrota sitt löfte att återinföra kollektivavtal, som skrotades av det föregående nedskärningspaketet.

Som om inte detta redan vore en tillräckligt förolämpande nivå av detaljstyrning av den ekonomiska politiken, så finns det mer. Dokumenten accepterar också Schäubles plan på en privatiseringsfond värd 50 miljarder euro. Den ynka "eftergiften" är att denna fond inte kommer att baseras i Luxemburg utan i Aten. Dock gör inte det någon väsentlig skillnad eftersom den kommer att vara "under övervakning av de relevanta Europeiska Institutionerna". Detta är vansinne, även från en kapitalistisk synvinkel. Om vi lägger ihop avkastningen från alla privatiseringsavtal såhär långt med de som för närvarande genomförs får vi en total summa på endast 7 miljarder euro, och detta inkluderar redan de mest värdefulla tillgångarna. Det är fysiskt omöjligt att få ihop mer än sju gånger den summan inom de kommande tre åren.

Dessutom begär Trojkan (för det är vad det är, eftersom dokumentet beordrar att Grekland "begär fortsatt IMF-stöd"), som kommer att vara tillbaka "på plats i Aten", rätten till veto på alla framtida och tidigare lagstiftningar i Grekland! Den exakta formuleringen är värd att återge: "Regeringen måste rådfråga och komma överens med Institutionerna om alla lagförslag inom relevanta områden... innan de läggs fram för offentligt samråd eller i parlamentet".

Såväl som att själva skaffa sig kontroll över framtida lagstiftningar ger Trojkan sig själva rätten att ändra redan godkända lagstiftningar: "Med undantag för det humanitära krisprogrammet, kommer den grekiska regeringen att ompröva med syfte att ändra lagstiftningar som står i strid med 20 februari-avtalet genom att backa på tidigare programåtaganden". Detta binder den nuvarande grekiska regeringen, vald på en plattform mot de tidigare avtalen, till att hålla sig till dem och ändra de lagar som har genomförts mot den principen. Detta skulle till exempel tillämpas på det starkt symboliska beslutet att återinsätta finansdepartementets städare.

Genomförandet av dessa diktat garanterar inte ens en ny räddningsaktion, som dokumentet förklarar: "åtagandena listade ovan är minimikraven för att starta förhandlingarna... men... en början till förhandlingar utesluter inte något slutgiltigt eventuellt avtal.

Summan av en ny utbetalning från Europeiska stabilitetsmekanismen beräknas vara mellan på 82 till 86 miljarder euro, inklusive 25 miljarder euro för återkapitalisering av banker.

Vad är det som Grekland erbjöds i utbyte mot denna fullständiga kapitulation, bortskänkning av familjeklenoderna och kontroll över sina finanser? I relation till den avgörande frågan som den grekiska regeringen alltid betonade, skuldlättnad, är dokumentet extremt svävande. "Eurogruppen är redo att överväga, om det blir nödvändigt, eventuella ytterligare åtgärder (möjligtvis längre frister och betalningsperioder)" för Greklands skulder.

Detta extremt svävande åtagande är sedan starkt förbehållsamt: "dessa åtgärder kommer att villkoras vid ett fullt genomförande av åtgärderna som avtalats fram i ett eventuellt nytt program och kommer att övervägas efter det första positiva fullbordandet granskats.

Vagheten av detta åtagande står i brutal kontrast med rättframheten av vägran i nästa mening: "Eurotoppmötet betonar att symboliska friseringar av skulden inte kan företas", medan de "grekiska myndigheterna upprepar sitt entydiga åtagande att ära sina finansiella förpliktelser till alla sina borgenärer fullt ut och i rätt tid".

Dokumentet slutar med att kasta en väldigt icke-bindande morot till Grekland, genom att säga att Kommissionen "kommer att arbeta... för att uppbåda upp till 35 miljarder euro... för att finansiera investeringar och ekonomisk aktivitet".

Det är tydligt att Tyskland inte gjort några eftergifter. Tsipras har fått skriva under på allting som han tidigare fördömt. Många har frågat – hur är det möjligt? Hur kunde Tsipras skriva på ett så dåligt avtal, särskilt efter att ha kallat till och vunnit folkomröstningen? Det är omöjligt att veta vad som händer inuti Tsipras huvud. En sak är dock klar. Hela grunden för den politiska strategin som Tsipras och den ledande gruppen i Syriza har visat sig vara fullständigt bankrutt i praktiken. Deras strategi var baserad på att det var möjligt att övertyga Trojkan att nå ett avtal som skulle tillåta Syriza att utöva en icke-åtstramningspolitik, som i sin tur förr eller senare skulle leda till ekonomisk tillväxt som sedan skulle tillåta återbetalning av skulden. Ingenting sådant har hänt.

När han kallade till folkomröstningen insisterade Tsipras på att en NEJ-röst skulle ge honom ett ess i rockärmen under förhandlingarna och tillåta att man kunde komma fram till ett bättre avtal. Motsatsen har skett.

Hans insisterande på att det enda alternativet var att vara kvar i eurozonen, avväpnade honom vidare i förhandlingarna, och tvingade honom att göra ännu större eftergifter, och ledde honom slutligen in i denna förödmjukande kapitulation. Han verkar inte ha lärt sig något från det och har blivit en villig undertecknare av sin egen avrättningsorder.

Det värsta med den här kapitulationen är att den inte kommer att fungera. Inverkan den kommer att ha på den grekiska ekonomin kommer att vara förödande. Osäkerheten från förhandlingarna och Trojkans ultimatum har redan avbrutit en väldigt långsam återhämtning och försatt landet i en lågkonjunktur, igen. Den två veckor långa stängningen av banker och kapitalkontroller (den senare spådd att hålla på i månader), har skickat landet huvudstupa in i en djup depression, där den ekonomiska aktiviteten stannar av.

Lägg till ett till nedskärningspaket och åtstramningsavtal, och resultatet är lätt att förutspå. Denna politik har redan genomförts i Grekland under de senaste fem åren och har misslyckats kapitalt. Den har till och med misslyckats med sitt angivna mål att minska skuld- till BNP-förhållandet. Den ligger nu på över 170 procent. Med dessa nya åtgärder kommer den omedelbart att öka till 200 procent och göra det hela än mer ohållbart.

Det mest troliga scenariot är att det senaste "avtalet" (eller snarare straffläxan) bara kommer att vara ett fartgupp på vägen mot en ny kris som för eller senare kommer att leda till en konkurs och Grexit.

Från ett politiskt perspektiv betyder avtalet att regeringen och Syriza självt begår politiskt självmord. De som redan sitter i ledningen för Tsipras grupp begär redan huvudena på ett fat från de ministrar och parlamentsledamöter som motsätter sig denna kapitulation. Den nuvarande regeringen kan inte överleva eftersom den säkerligen kommer att förlora sin majoritet över de kommande 48 timmarna. Olika alternativ diskuteras, däribland en tillfällig teknokratisk regering ledd av en "oberoende" (förmodligen den grekiske riksbanksordföranden), en koalitionsregering med To Potami, etc.

Vilken speciell form den än antar, är vad vi pratar om i själva verket en regering nationell enhetsregering för att utföra brutala åtstramningar. Detta skulle sluta cirkeln, partiet som bars av massorna upp till makten för att få ett slut på åtstramningspolitiken, sluter upp med de besegrade partierna för att genomföra de besegrades program.

Pressen inom Syriza är så stor att det är osannolikt att Tsipras skulle kunna hålla ett möte med centralkommittén eftersom han inte är säker på att han skulle kunna hålla linjen. Först av allt

måste han få dessa åtgärder att godkännas i parlamentet, och för det behöver han en de facto allians med de borgerliga partierna.

Fanns det något alternativ?

Ja, men, vad var alternativet? I sin kritik mot regeringsförslagen förra veckan skissade Syrizas Vänsterplattform upp sina åsikter. De argumenterar för att man går tillbaka till en nationell valuta men stannar kvar i EU ("ett alternativ som man redan har hållit på med länge i länder som Sverige och Danmark") för att kunna genomföra ett program som bara kan beskrivas som nationell kapitalism. Den skulle baseras på exporter, nationell produktion, statliga investeringar i ekonomin och "ett nytt och produktivt förhållande mellan den offentliga och privata sektorn för att gå tillsammans på vägen till en hållbar utveckling".

I verkligheten är en sådan plan lika utopisk som Tsipras. Med tanke på att det inte kan finnas några alternativ till nedskärningar inom EU, är det dumt att tänka sig att ett oberoende krisdrabbat kapitalistiskt Grekland kan konkurrera sig ut ur krisen, när dess motståndare är mycket mäktigare kapitalistiska länder. Det verkar som att kamraterna köper idén att åtstramningspolitik på något sätt är "ideologisk", alltså att det är ett val för elaka tyska banktjänstemän och kapitalister, snarare än att det är en oundviklig konsekvens av systemet. Åtstramningspolitik är ett försök att få arbetare att betala priset för kapitalismens kriser. Det kommer fortfarande att vara fallet både innanför och utanför euron.

Detta felaktiga politiska tillvägagångssätt är en av de största svagheter hos Vänsterplattformen. Arbetare i Grekland är med rätta rädda för de katastrofala ekonomiska konsekvenserna av en Grexit. Deras berättigade rädslor kan inte bemötas med det falska argumentet att "saker skulle vara dåliga ett tag, men sedan kan vi devalvera vår väg ut och bygga en stark nationell kapitalism". Det löser inte problemet med en svag, mindre produktiv industriell apparat, icke kapabel till att konkurrera med den framgångsrika och högproduktiva industrin i länder som Tyskland. Innanför eller utanför EU eller euron finns problemet kvar. Och idén om att exportera sig ut ur krisen är ytterst utopisk, om man tänker på den större världsomfattande krisen, i vilken de svagare ekonomierna kommer bli de första att falla.

Det enda alternativet är en "socialistisk brytning". Alltså, att förkasta skulden (som en officiell parlamentarisk utredning redan har kommit fram till är "illegitim, illegal och motbjudande"), nationalisera bankerna och expropriera de grekiska kapitalisternas tillgångar. Aldrig någonsin tidigare har "realismen" hos Syrizas reformistiska ledare avslöjats tydligare som fullständigt utopisk. Aldrig någonsin tidigare har det varit lättare att argumentera för socialism, eftersom det sammanfaller med de praktiska erfarenheterna hos flera hundra tusen, om inte miljoner, grekiska arbetare under de senaste fem åren.

Bara den radikala omorganiseringen av samhället på basis av det gemensamma ägandet av produktionsmedlen kan erbjuda en väg framåt. Även det skulle inte vara möjligt inom gränserna för Grekland, en liten ekonomi i Europas periferi. Men det skulle sända ut ett kraftfullt meddelande till arbetare över Europa, och börja i Spanien, Portugal och Irland. Om Vänsterplattformens ledare skulle anta ett genuint socialistiskt program och erbjuda en tydlig opposition mot avtalet, inte bara i ord och uttalanden, men i handling, skulle de kunna samla den växande oppositionen.

Vad händer härnäst?

Massorna litade på att regeringen skulle sätta stopp för åtstramningarna, och dess kapitulation kommer ha en djupgående effekt. I fredags möttes regeringens senaste förslag med misstro. Det vänder sig snabbt till vrede och ilska.

En generalstrejk har redan utlysts onsdag den 15 juli, av den offentliga sektorns arbetarfederation ADEDY. Betecknande nog spelade Syriza-kopplade fackrepresentanter, till-

sammans med andra, en nyckelroll vid omröstningen i förbundets ledning. Demonstrationer har utlysts samma dag för att motsätta sig det nya avtalet.

Det är en sak att godkänna åtgärderna i parlamentet, men det kommer att bli svårt att faktiskt genomföra dem. Arbetarna på elbolaget, vid Piraeus hamn, pensionärerna, ungdomarna som röstade fram ett starkt OXI... kommer inte att acceptera detta med armarna i kors. Tiden är kommen för stora strider mellan klasserna. Den europeiska härskarklassen och deras grekiska motsvarigheter kanske kan räkna med en stor majoritet i parlamentet, men kraftbalansen i samhället är starkt till deras nackdel. Detta kommer inte att lösas genom parlamentariskt spel, utan genom kamp.

Slutligen, det är viktigt att betona att den grekiska krisen innehåller värdefulla lärdomar för alla de partier och rörelser i andra länder som håller vid illusionen att det går att motsätta sig åtstramningspolitik och nå avtal med det europeiska kapitalet samtidigt. Det är möjligt att bekämpa åtstramningspolitik, men det enda effektiva sättet att göra det på är att bryta med kapitalismen.

Översättning: Elvira Vahlström

Internationalen

Inget slut på det grekiska dramat

Göte Kildén

Internationalen 23/7 2015

Efter månaders tortyr i Bryssel, utan solidaritet från den europeiska socialdemokratin, drog Syrizas ledning hastigt slutsatsen att alla improviserade försök till motstånd varit förgäves och egentligen bara förvärrat krisen. Detta samtidigt som ECB klippt av livlinan med likvida medel till de grekiska bankerna. Partiledningens nya kommandoord blev därför ett rungande "Höger om" och "Språngmarsch framåt". Den breda uppslutningen i parlamentet bakom Greklands tredje åtstramningspaket sedan 2010 möjliggjordes genom en historisk uppgörelse och allians med högerpartierna Ny Demokrati, Pasok och To Potami.

I tisdags var så "trojkan" eller "institutionerna", EU; Europeiska Centralbanken och IMF, åter på plats i Grekland för att övervaka och förhandla med regeringen om hur den nya svältkuren ska införas. Men detta innebär inte på något sätt att "Ordning härskar i Aten"! De ministrar i Syriza som vägrat att lystra till Tsipras kommando har visserligen kastats ut från hans kabinett, men de och andra från Syrizas vänster finns kvar i parlamentet. Högerpartierna har inte heller gett regeringen ett villkorslöst stöd. I någon form av grekisk "decemberöverenskommelse" utlovar de opposition och långbänkar när det kommer till enskilda sakfrågor. Regeringens parlamentariska stöd vilar på en mycket skör grund vilket gjorde att Tsipras valde att lyfta bort de accepterade, men politiskt så upprivande besluten om minskat jordbruksstöd och höjd pensionsålder från onsdagens plenidebatt.

En taktisk manöver i syfte att vinna tid. Tsipras och hans krets måste på något sätt få rättning i de egna leden genom att göra sig kvitt de i Syriza som vägrat att följa den nya kursen. Borgerlig media både i Grekland och i övriga Europa, liksom "institutionerna", har gjort klart att Tsipras måste ha "hela regeringsmaskineriet och hela sitt parti" bakom sig för att kunna transformera spänningarna mellan det byte det tyska rovdjuret Wolfgang Schäuble kräver och det som det grekiska folket vägrat att släppa ifrån sig. Enligt uppgifter från flera kamrater aktiva i partiets vänsteropposition ska den kongressvalda, stora partistyrelsen ha kallats in nu till helgen. Enligt samma källor ska också en majoritet av Syrizas alla regionala distrikt både ha krävt detta samtidigt som de skarpt har tagit avstånd från uppgörelsen i

Bryssel. I måndags berättade Sotis Martalis, medlem i partistyrelsen, att många stora distrikt som Aten A, Aten Södra, Thessaloniki, Achaea, Itaka redan hade slutit upp bakom dessa krav.

Utgången av en sådan konfrontation är oklar. Vi vet inte ens om den blir av. I det politiskt heta, febriga Aten är det ständiga scenbyten. Dagordningar förändras hela tiden. Det som var en nyhet i går dementeras nästa dag. Tsipras och hans nuvarande majoritet är för stunden uppbackad av en borgerlig enhetsfront, många i den egna väljarkåren är dessutom säkert mer oklara, kanske desillusionerade, över det som sker och intar en mer avvaktande, dröjande hållning än Syrizas aktiva medlemmar. Vid en förtroendeomröstning i partistyrelsen finns det säkert en del osäkra medlemmar som kläms mellan sina olika lojaliteter. Striden om den inre partidemokratin och Syrizas själ kan ta tid. Trist nog fortsätter dessutom det sekteristiska gamla kommunistpartiet i Grekland, KKE, som organiserar sina egna fackföreningar och fronter, att bara stå vid sidan om. I stället för att ge ett kraftfullt stöd (om än kritiskt) till Syrizas vänster har man valt att bespotta och håna hela partiet. Positivt nog sägs däremot analyser av folkomröstningen bekräfta vad många anat. Minst tre fjärdedelar av KKE:s väljare deltog i folkomröstningen och röstade där säkert nej. En fanflykt från KKE:s bojkottlinje.

I sommarhettan bildas också rykten likt hägringar över torg och caféers uteserveringar, för att sedan flimra fram både i traditionell media och i sociala medier: ”Syrizas partistyrelse kommer att inkalla en kongress redan i början av september”. ”Tsipras nödgas utlysa nyval i september eller oktober”. ”Tsipras ska bilda ett nytt parti”. ”Tsipras och högerpartierna tänker kalla in en teknokratisk och så kallad opolitisk regering”. Samtidigt finns Wolfgang Schäubles skarpa vapen i bakgrunden, han har flyttat fram sina positioner i Tyskland, och Angela Merkel måste i fortsättningen ”ta ryggen” på denna tyske politiska ikon när hon ska hantera eurokrisen. Det är i dag egentligen ointressant om grekerna eller vi tycker att en Grexit är en bra eller dålig sak. Vid varje försök till bångstyrlighet eller bristande samarbetsvilja från vilken regering det än må vara i Grekland så kommer svaret från Schäuble och ”institutionerna” innebära att landet tvingas att lämna euron.

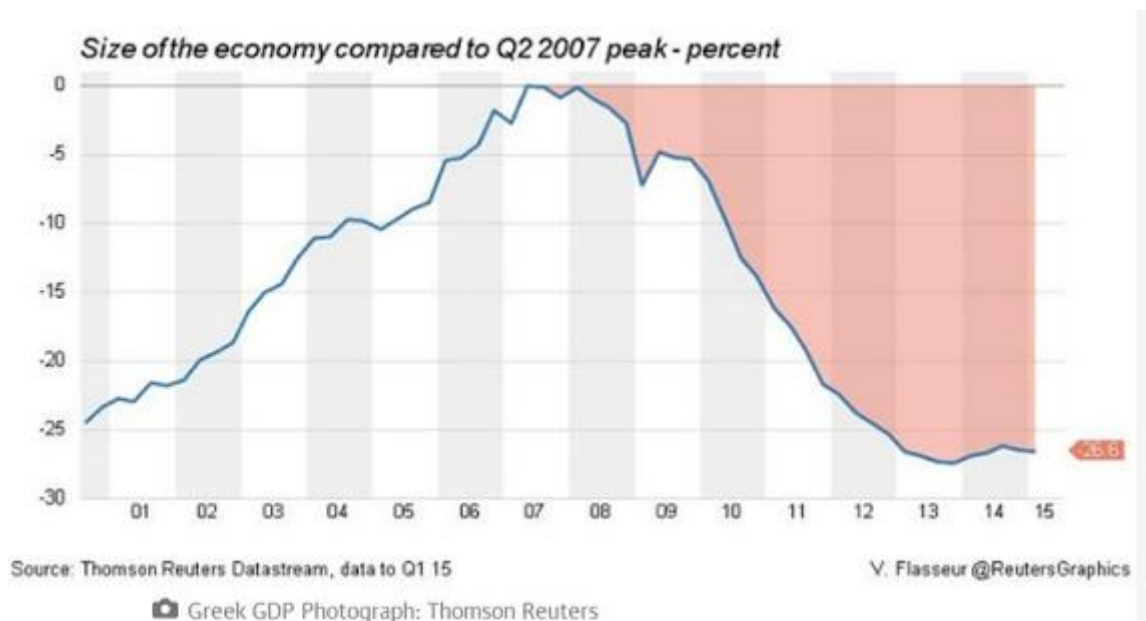
Det enda vi kan vara riktigt säkra på är att den underliggande krisen för Europas kapitalistiska stater (oavsett euro eller inte) kommer att finnas kvar en mycket lång tid. Dess ekonomier har alltsedan de generella åtstramningarna sedan 2010 inte ens lyckats att ta sig tillbaka till de genomsnittliga BNP-nivåer som gällde före krisen och kontinenten släpar efter andra stora och viktiga regioner i världen. Den politiska dramatiken i Grekland kommer – om än med olika intensitet – att leva i flera år framöver.

Den orealistiska ”realismen”

Göte Kildén

Internationalen 30/7 2015

Strategidiskussionen i Grekland om ”vänstern och regeringsmakten” berör i högsta grad alla socialister i Europa och självklart då också oss i Sverige, skriver Göte Kildén.

Greklands BNP har sjunkit mer än 25 procent sedan 2007

Den 20 februari i år accepterade Tsipras och Syrizas ledning med honom en förlängning av det Andra åtstramningspaketet från trojkan i Bryssel. Trots att det sågs och beskrevs som en taktisk reträtt, en kompromiss, ett försök att hämta andan från trojkans strypgrepp, innebar det att Syriza här gav upp det antikapitalistiska program, som antogs i Thessaloniki 13 september 2014 och av Alex Tsipras i valkampanjen före segern 25 januari i år lyftes fram ”som icke förhandlingsbart”. Det var med denna första kapitulation en ny ”realistisk strategi” myntades i hopp om att med äran i behåll kunna förhandla fram en hedervärd kompromiss.

Oavsett vilka tankebanor som tidigare kan ha korsats i huvudena hos Tsipras och hans kamrater var regeringens beslut att ta ansvar för det från högern och socialdemokratin ärvda Andra åtstramningspaketet definitivt ett medvetet skifte av strategi. Från antikapitalism till ett försök att i förhandlingar, och med hopp om solidaritet från Europa socialdemokrati, få Europas stater att mildra åtstramning och tysk budgetdisciplin till förmån för en mer expansiv keynesiansk finans- och budgetpolitik. Anspråken på att åtminstone börja förändra också sociala egendomsförhållanden dumpades. Syrizas legendariske ikon från det grekiska motståndet under Andra världskriget, Manolis Glezos, i dag en av partiets parlamentsledamöter i Bryssel sammanfattade vändningen i mycket raka, men i sak helt korrekta ordalag:

”Det faktum att trojkan har döpts om till ”institutionerna” och åtstramningspaketet nu kallas ”överenskommelsen” samt att långivarna får heta ”partners” – ungefär som att kalla kött för fisk – förändrar inte det som gällde tidigare”.

”Överenskommelsen” från den 20 februari löpte fram till och med den 20 juni och under denna tid flyttade Syrizas ledning mycket av sitt fokus bort från mobilisering av sin sociala bas till de medialt hela tiden mycket uppskruvade förhandlingarna med Eurogruppen. Partiets väljare, arbetande och arbetslösa, ungdomen samt andra utsatta grupper hänvisades till att passivt följa och diskutera dramaturgin på gatans caféer, i arbetsplatsernas fikarum eller i hemmen framför TV-skärmarna. Konflikterna på arbetsmarknaden klingade av och det blev färre politiska massmöten på torgen. De nästan rituella generalstrejkerna ställdes in. Många av Syrizas anhängare både i Grekland och i Europa hoppades nog i det längsta innerst inne att Tsipras och Varoufakis med sina löften om eftergifter och tunga kompromisser aldrig själva trodde på en ”hedervärd uppgörelse” utan endast såg det som en taktik för att vid det oundvikliga sammanbrottet i förhandlingarna kunna lägga skulden på trojkan.

Nu släpar människors politiska ideologier och retorik ofta långt, långt efter den krassa verkligheten och så sent som den 25 maj kunde därför partistyrelsen ändå i ett uttalande med fet stil hävda att:

”Under fyra månader, dag efter dag, har vi hänvisat till de röda linjer vilka folket själv drog upp den 25 januari (valsegern). Regeringen kommer aldrig att skriva under ett nytt åtstramningspaket”.

Det var denna markering som gjorde att Tsipras – trots löften om motsatsen – aldrig kallade in ett nytt möte med partiets högsta beslutande organ innan han i Bryssel natten till den 13 juli kapitulerade för Wolfgang Schäubles drakoniska ultimatum. Tsipras kom utan egna alternativ, avväpnad och hjälplös till Bryssel, och kunde därför nattmanglas ända ner till förnedring. Han satte sig över Syrizas interna partidemokrati och övergav sina mandat från tidigare kongresser, manifestet i Thessaloniki samt alla viktiga löften till väljarna under vinterns valkampanj.

Hur han och kretsen kring honom ska hantera medlemmarna i det egna partiet och striden om partiets inre själ vet de nog inte ens själva. En majoritet av sittande partistyrelse har i ett öppet brev tagit avstånd från regeringens kapitulation. Liksom de stora partidistrikten i Aten och Thessaloniki och partiets ungdomsförbund. De försöker också att vinna stöd utanför de egna strikta partileden för sitt alternativ.

Den oundvikliga sammandrabbning som närmar sig kommer därför att handla om det nya strategiska paradigmskifte som partiledningen vill ha accept för, vilket är en lika naturlig som logisk konsekvens av kapitulationen 20 februari. Den vill nu gå från startpunkten om att Syrizas regeringsinnehav, med stöd av Europas vänster, i praktiken skulle kunna bryta upp Lissabonfördragets grundlag med sina marknadsliberala traktat, en politik för skuldavskrivningar och investeringar i stället för privatiseringar och rigorös tysk budgetdisciplin, till att själv ta regeringsansvar för sociala försämringar, höjd pensionsålder, en sönderfränt arbetsrätt samt omfattande utförsäljningar av gemensam statlig egendom. I en minst sagt förskönande omskrivning säger Tsipras själv att en extra partikongress måste ”omfokusera målen” och enligt journalister på plats väntar sedan nyval i november.

Strategidiskussionen i Grekland om ”vänstern och regeringsmakten” berör i högsta grad alla socialister i Europa och självklart då också oss i Sverige.

Så här mitt i mångas semestertider har debatten ännu inte satt fart. Men Johan Ehrenberg, ägare och ansvarig utgivare för *ETC*, har kommit med en del reflektioner. Men med sin egen EU-positiva utgångspunkt, att det går att reorganisera unionen till ett vänsterprojekt, har han hamnat i ett svårt dilemma. I den svenska folkomröstningen om euron 2003 hävdade han bestämt att ”möjligheterna att föra en radikal ekonomisk politik är störst inom EMU”. I nutid har han hela vägen från Syrizas valseger fram till uppgörelsen 13 juli därför ganska självklart haft förståelse för regeringens strategi och blev därför med rätta upprörd över att exempelvis Magdalena Andersson bara ville tala om Greklands skuld utan att med ett ord berätta om Bryssels utpressning. Men menade samtidigt att det var ”fantastisk desinformation” att tala om en kapitulation från Syrizas sida. Varför det? Ehrenberg slår ändå själv fast att han egentligen hade fel, då 2003, genom att i dag konstatera att: ”Syrizas försök har visat att en alternativ politik inte accepteras inom euron”. Alla vi i vänstern är överens om att Eurogruppen bär huvudansvaret för den förnedring vi tvingats att vara åskådare till. Ehrenberg har också haft helt rätt när han radat upp alla de svårigheter som finns med en nationell drachme som en del av en reorganiserad grekisk kapitalism. Men nog kapitulerade Tsipras? Han var inte tvingad att offra sig, att böja sig för torterarna och då ska vi inte låsa oss fast vid dramats sorgliga upplösning där Syrizas helt värnlösa förhandlare gått över alla röda linjer och kom

till Bryssel bara för att be om nåd. En annan politik, en annan strategi var möjlig, men då givetvis under den första tiden efter valsegern den 25 januari.

Regeringen skulle för det första ha mobiliserat i stället för att demobilisera det folkliga Grekland. Den entusiasm och de förväntningar som fanns då, liksom vid folkomröstningen den 5 juli och som enligt den konservativa tidningen Kathimerini ”delade landet efter klasslinjer” och detta med en intensitet och eufori som var på gränsen till ”barbari”, dessa skulle man ha förstärkt genom att omedelbart genomföra de bärande delarna av sina vallöften. Eurogruppen skulle ha kontrats med löntagare- och regeringskontroll över bankernas kreditflöden, en egen skuldavskrivning, mått och steg för att införa en parallell valuta, kraftigt höjd beskattning av det rika Grekland, förberedelser för en Grexit från NATO samt inte minst en ständigt återkommande begäran till Europas löntagare och sociala rörelser om deras solidaritet.

Men, svarar säkert Ehrenberg och många ”realister” med honom. Det fanns och finns ingen majoritet i Grekland för denna socialistiska övergångsstrategi. Om vi bortser ifrån att politik ibland är att vilja och att det kan finnas en väldig dynamik, en verklig klassrörelse, om ett vänsterparti på allvar utmanar makten. Om vi trots denna möjlighet accepterar invändningarna som troliga. Ja, då återstod – och återstår – självklart plan B, nämligen att i ett nyval begära förtroende för detta program, samt att vid en förlust acceptera en återgång till rollen som ett trovärdigt oppositionsparti. Varför i expressfart göra om de misstag som i dag fått Europas socialdemokrati att krypa på sina knän? Bättre att låta de rikas partier ta ansvar för svältprogrammen och själv stärka all folklig självorganisering i väntan på att tidvattnet vänder.

Offentligt opinionsmöte med Vänsterplattformen i Aten (måndag 27/7)

”Det fanns ingen plan B” – Grekisk vänster i kamp mot trojkan

Håkan Blomqvist

Internationalen 30/7 2015

Dimoshtenis Papadathos från Syriza

– Den radikala vänstern är den enda politiska kraft som kan representera de 61 procenten som sa nej till utpressningen och förbereda den politiska och ekonomiska brytningen med Eurozonen. Det är för den inriktningen vi behöver er solidaritet. Vi har förlorat ett slag, men kriget, ja klasskriget, fortsätter.

Det sa Dimoshtenis Papadathos från Syrizas centralkommitté när Rött sommarforum utanför Jönköping kopplade upp sig mot Aten förra veckan. Deltagarna hade samlats i Mullsjö folkhögskola för ett par timmars information och diskussion om följderna av EU-utpressningen mot Grekland. Enligt Papadathos drabbades inte bara den grekiska befolkningen av de brutala villkoren. Risken är också stor att Syriza, som nyss kanaliserade det grekiska folkets förhoppningar, faller sönder.

– Det här var ett kollektivt nederlag, inte bara för eurokommunisterna i Syrizas ledning som hoppades på förhandlingsvägen, utan även för den kritiska Vänsterplattformen. Dess ”plan B” var bara en önskad politisk inriktning, inte någon egentlig plan för en vänsterregering. Nu måste Syriza enas mot avtalet. Alla vet att det inte går att genomföra med bibehållen demokrati.

Papadathos redogjorde för det numera välkända faktum att Tsipras förhandlare försökte bygga på rationella ekonomiska argument om det ofrånkomliga med en skuldavskrivning och att avbryta den nedskärningspolitik som bara fördjupar krisen. ”Men, förhandlingarna handlade aldrig om ekonomisk rationalitet utan om politisk makt.” Redan i februari, när regeringen Tsipras accepterade att betala hela skulden, började Syrizas ”röda linjer” att överträdas en efter en. Med ”finanscuppen” den 12 juli, alltså strypningen av Greklands banksystem, tvingades Grekland kapitulera.

Enligt Papadathos var utgången en logisk slutpunkt på en föreställning om att EUs ledande krafter, företrädda av Tysklands finansminister Schäuble, till varje pris vill behålla den nuvarande Eurozonen och därför sökte en kompromiss. Men, menade han, viktigare för EU-ledningen var den politiska målsättningen att statuera exempel och stoppa ”smittan” från

Grekland, det vill säga ifrågasättandet av nyliberalismen och svångremspolitiken. Det kan mycket väl bli så, menade Papadathos, att genom EU-ledningens strävan att forma en inre cirkel i Eurozonen, Grekland ändå stöts ut. Ja, vi riskerar nu ett alltmer auktoritärt EU som i försvar av euron skärper angreppen på välfärdssystem och fackliga rättigheter i hela Europa med geopolitiska följder, i värsta fall krig.

För Papadathos var det nu nödvändigt att Syriza förenas mot avtalet och dess kommande följder. ”Gyllene gryning agiterar redan mot ’de rödas’ förräderi”, både vänstern och högern mobiliserar. Han varnade för att Tsipras nu, med stöd av privata medier, försöker utveckla Syriza till någon motsvarighet till det Demokratiska partiet i USA. Men, underströk han, de fem krisåren har visat att det inte finns utrymme för ett center-vänsterparti i Grekland.

En övermäktig svårighet för de grekiska förhandlarna i Bryssel var den totala avsaknaden av allierade, inte en enda europeisk regering stod på grekernas sida. Desto viktigare att europeisk vänster sluter upp bakom sina grekiska kamrater.

Praktisk solidaritet. Det var en maning deltagarna på sommarforum tog till sig. I den efterföljande diskussionen underströks vikten av att utveckla samarbeten mellan svenska och grekiska folkrörelser, fackföreningar, välfärdsmått och kommuner. Här ingår både att starta rent materiella stödinsatser och att bryta den borgerliga informationsdominansen, lyfta fram det grekiska folkets villkor och driva alternativ till den nyliberala välfärdsförstörelsen. Förslag väcktes om att stötta Nätverket för solidaritet med Greklands folk som genomför insamlingar till grekiska vårdcentraler och att anordna möten runt om i landet. En appell riktades till svensk arbetarrörelse att motsätta sig EU:s slavavtal och mana den svenska S-Mp-regeringen att protestera mot det brutala angreppet på Greklands folk.

Offensiv

Därför kapitulerade Syriza

Ledare

Offensiv 22/7 2015

Syrizas ledning har lett den grekiska arbetarklassen till ett betydande nederlag genom att skriva under på hårdare nedskärningar och i praktiken en kolonial status.

Nederlaget kommer av Syriza-ledningens reformistiska strategi och förhoppning om att det skulle vara möjligt att bryta med Trojkans nedskärningsprogram utan att avskaffa kapitalismen.

Denna förhoppning var, särskilt inom ramen för viljan att bli kvar i eurozonen och mot bakgrund av ECB:s, EU-Kommissionens och de europeiska stormakternas (speciellt Tyskland) dominans, en dödlig illusion.

Syriza inledde förhandlingarna med att hävda att de sökte en ”hedersam kompromiss” – något som var omöjligt givet ”parterna” de förhandlade med. Deras reformistiska strategi med en ”bra euro” innebar att göra vad som än behövdes för att stanna kvar i euron.

Detta innebar att man gick in på en väg med eftergifter och reträtter där var och en helt enkelt ledde till mer aggressioner, mer extrema krav och ännu mer eftergifter.

I praktiken innebar detta att den grekiska regeringen inledde den sista rundan av förhandlingar med händer och fötter bakom sina ryggar, bundna av dem själva.

Resultatet och det totala och fullkomliga nederlaget var i och med detta förutbestämt.

Alternativet var den väg Xekinima (Rättvisepartiet Socialisternas systerparti i Grekland) och delar av vänstern inom Syriza och utanför förespråkade. Detta var uppbrottets väg – att bryta med det kapitalistiska systemet och kämpa för socialistiska förändringar.

En sådan väg var emellertid inte utan svårigheter, men det fantastiska resultatet i folkomröstningen visade att det var en väg större delen av det grekiska samhället var redo att ta.

Vägran att underteckna ett nytt nedskärningsprogram skulle ha resulterat i ökad terror från trojkan där ECB drog tillbaka nödkrediterna från det grekiska banksystemet och att bankerna fick slut på euro. Konfrontationsvägen innebär därför att man måste övergå till någon form av inhemsk valuta.

Ett utträde ur euron har varit det grekiska etablissemangets främsta skrämstaktik med intrycket att detta automatiskt skulle leda till katastrof. Är detta fallet? Inte nödvändigtvis.

Det beror på huruvida det kombineras med radikala och socialistiska åtgärder eller helt enkelt görs medan makten och kontrollen fortfarande finns i oligarkernas och de rikas händer.

För att motverka ECB:s ekonomiska terrorism behövs ett totalt förstatligande av banksystemet. Bankerna kan göras solventa och arbetarnas besparingar och pensioner räddas genom en process där de grekiska bankernas stora obligationsägare (bl a ECB) inte får ett öre tillbaka.

Den andra avgörande åtgärden är att införa ett moratorium (stopp) på återbetalning av skulden.

Varför slänga bort bra pengar för att få dåliga genom att fortsätta betala till Trojkan? Den Sanningskommitté som det grekiska parlamentet inrättade för att granska hur skulden uppstått konstaterade i en preliminär rapport att Grekland inte borde betala denna skuld [till Trojkan] då den är ”olaglig, orättmätig och motbjudande”.

Med förnyade investeringar skulle ekonomin kunna utvecklas och valutan, som inledningsvis skulle falla brant relativt sett, skulle kunna stabiliseras.

Denna sanering av ekonomin kräver ett förstatligande ekonomisk viktigaste delar – offentligt ägande, demokratisk planering och arbetarstyre.

Vägen till uppbrottet är inte utan utmaningar och det skulle naturligtvis inte vara möjligt att upprätthålla för evigt i en isolerad stat i Europa som bryter med kapitalismens styre och arbetar för en socialistisk förändring. Men detta är sannolikt inte perspektivet.

Reaktionen bland arbetare och ungdomar i Europa på de senaste veckornas krisutveckling visar hur snabbt hur snabbt händelser i ett land påverkar andra länder.

Precis som ett nederlag utgör ett bakslag för kampen globalt skulle ett uppbrott i Grekland, den europeiska kapitalismens svagaste länk i kedjan, vara en möjlighet för vänstern på annat håll.

Ett öppet uppbrott mot detta system, med deltagande från folkets massa, skulle återigen inspirera. Det skulle visa på möjligheten av liknande grundläggande förändringar i andra länder som skulle driva fram processen att bygga ett annorlunda Europa, ett socialistiskt Europa, demokratiskt organiserat för de många miljonerna inte miljonärerna

Proletären

Dåliga argument från EU-vänstern

Ledare

Proletären 29/7 2015

Enligt mytologin härstammar namnet på kontinenten Europa från en våldtäkt i Grekland. Guden Zeus, gudarnas konung och himlens härskare i grekisk mytologi, förvandlade sig till en tjur och tillfångatog och våldtog den feniciska prinsessan Europa och kidnappade med sig henne till grekisk mark.

Efter att vår samtids konungar i Bryssel under ledning av unionens tyska härskare åter våldfört sig på grekisk mark blir den verkliga karaktären hos den europeiska unionen allt tydligare.

Om den brittiske premiärministern får som han vill ska britterna rösta om landets fortsatta EU-medlemskap i juni nästa år. Anledningen till att David Cameron vill skynda på omröstningen är att han tror att det ska gynna ja-sidan som vill stanna i EU. Ju kortare fram till omröstningen desto mindre tid för EU-eliten att göra bort sig ännu mer.

Cameron har säkert rätt. För EU-elitens förnedring av det grekiska folket har fått brittiska röster att höjas för ett nej till fortsatt brittiskt EU-medlemskap. Ytterligare en sådan seger för EU-eliten – kanske i Spanien nästa gång – stärker utsikterna för en förlust för Cameron och det EU-projekt han stödjer.

En av dessa nej-röster är vänsterdebattören och författaren Tariq Ali som i London Review of Books kallar händelserna i Grekland för en ny kupp, likt den 1967. Men i EU har pansarvagnar ersatts med banker (tanks have been replaced by banks) för att skydda den härskande klassens intressen och omöjliggöra en politisk kursändring som är bra för folket.

Ali skriver att han tidigare inte hade tänkt rösta i folkomröstningen men efter Grekland har han bestämt sig att rösta för att Storbritannien ska lämna EU.¹

En annan brittisk EU-motståndare är den framträdande debattören och författaren Owen Jones. I en krönika i The Guardian skriver han att det är hög tid att formera en kamp från vänster för ett utträde, ett Lexit (left exit). Owen går emot den vänster som fortfarande

¹ Hela artikeln finns i svensk översättning på marxistarkivet: [Tariq Ali: Dagbok från Aten](#)

slumrar i EU-drömmar eller pratar om att hotet från den högerextrema och främlingsfientliga nationalismen gör att vänstern ska sluta upp bakom EU som det mindre onda.

Som om valet stod mellan fortsatt nyliberal och folkfientlig EU-politik eller reaktionär nationalism. Endast den vänster som har satt sig själv på åskådarläktaren kan acceptera en sådan laguppställning. Owen menar istället att vänstern måste ställa upp med eget lag i kampen för ett utträde. Kampen mot EU måste utgå från arbetarklassens rättigheter, för höjda arbetarlöner, för gemensamt ägande, facklig kamp och rättvisa skatter. Owen menar att en sådan folklig kampanj för utträde kan "hjälpa vänstern att återknyta till arbetarklassen som den så länge har förlorat banden till".

Det är ord i rättan tid i ett Europa där vänstern i de flesta länder har sålt sin själ till EU. Det gäller inte minst den så kallade nya vänstern i Syriza och Podemos vars ledningar fortfarande tragglar på om att vi ska bygga ett rött och socialt EU.

Argumenten från EU-vänstern är att endast en europeisk union kan motverka storföretagens makt. Inte minst har USA och dess storföretags makt använts som ett rött skynke för att motivera uppslutningen bakom EU.

Argumentationen är minst sagt förrädisk. Därför att EU inte är en motmakt till storföretagen utan tvärtom är just storföretagens union. EU är de europeiska monopolkapitalisternas sammanslutning för att stärka sina positioner på världsmarknaden och i förhållande till arbetarklassen i sina respektive länder.

Varenda mellanstadieelev vet att mobbarna bara är tuffa i grupp. Det gäller att bryta isär gänget och ta dem en och en. Först då kan tyranniet brytas och de som tidigare verkade så oövervinnerliga kan besegras. Eller som Lenin uttryckte det: internationalsismens princip bygger på att huvudfienden finns i det egna landet och att alla länders arbetarklass utan undantag måste störta sin egen kapitalistklass för att göra sin del i den socialistiska omvandlingen.

Resultatet av Zeus våldtäkt av Europa blev sonen Minos som enligt mytologin byggde ett labyrintliknande palats vari han levde sitt liv utan att hitta ut för att efter sin död bli domare över de döda i Hades.

Om vänstern i Europa ska undvika att leva sitt liv irrandes i labyrinter och endast förmå döma över döda personer och händelser så måste illusionerna om den europeiska unionen brytas och kampen för utträde ges en framskjuten plats i varje land.

EU är inte roten till allt ont, men EU står som beskyddare av dagens folkfientliga politik och EU-motståndet utgör den röda ariadnetråd som kan leda vänstern ut ur labyrinten, i både Grekland och i Sverige.